

**Recenzja rozprawy doktorskiej
pana mgr Jacka Piotra Bławuta
w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora
w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuk filmowych i teatralnych,
procedowanym przez Uczelnianą Komisję do Spraw Stopni P.W.S.F.Tv. i T.
im. Leona Schillera w Łodzi**

Warunki stawiane rozprawom doktorskim, a zarazem cechy, jakie powinna wykazywać przedmiotowa dysertacja, zostały określone w art. 187 przytoczonej ustawy. Zgodnie z tym przepisem rozprawa doktorska ma prezentować ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie albo dyscyplinach oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej. Ponadto, przedmiotem rozprawy doktorskiej ma być oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze gospodarczej lub społecznej albo oryginalne dokonanie artystyczne. Rozprawę doktorską może stanowić praca pisemna, w tym monografia naukowa, zbiór opublikowanych i powiązanych tematycznie artykułów naukowych, praca projektowa, konstrukcyjna, technologiczna, wdrożeniowa lub artystyczna, a także samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej.

Dane personalne i wykształcenie:

Pan Jacek Piotr Bławuta [REDAKTED] i. W latach 1998 – 2003 studiował na Wydziale Ceramiki i Szkła na kierunku Wzornictwo. Dyplom magisterski w zakresie projektowania szkła z wynikiem bardzo dobrym obronił 26 listopada 2004 roku. Otrzymał tym samym tytuł magistra sztuki.

Absolwent kursu dokumentalnego Mistrzowskiej Szkoły Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy.

Doktorant na Wydziale Operatorskim i Realizacji Telewizyjnej Państwowej Wyższej Szkole Filmowej Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi.

W roku listopadzie 2024 roku Uczelniana Komisja do Spraw Stopni P.W.S.F.Tv. i T. im. Leona Schillera w Łodzi wszczęła postępowanie doktorskie, które jest przedmiotem niniejszej recenzji. Promotorem w postępowaniu jest prof. dr hab. Zbigniew Wichlacz.

Tym samym w mojej ocenie Doktorant posiadał wszelkie prerokwizyty by przygotować w pełni wartościowe dzieło aspirujące do miana pracy doktorskiej.

Zdaje sobie sprawę ze ocenie recenzenckiej podlega sama realizacja doktorska i dysertacja. Aby jednak dokonać pełnej analizy i słusznej oceny zawsze warto jest rozpatrywać wydarzenia artystyczne w kontekście.

Pozwolę sobie zatem na krótkie omówienie przebiegu pracy zawodowej i artystycznej pana mgra Jacka Piotra Bławuta.

Przebieg pracy zawodowej:

Warto też podkreślić, iż działalność zawodowa pana Jacka Piotra Bławuta od czasu obronienia dyplomu, tj. 2004 roku, związana jest nieustannie z obszarem filmu. Zarówno dokumentalnego jak i fabularnego. Wiodącym wydaje się być film fabularny, którego zresztą dotyczy realizacja doktorska, zarówno krótko jak i pełno metrażowy. Co szalenie ciekawe Doktorant pełni w tych realizacjach rolę reżysera, scenarzysty lub autora muzyki, zalecznie od produkcji i etapu własnego rozwoju.

Jest to dla mnie szalenie pozytywny znak dający poczucie pełni świadomości podejmowanych kroków i działań.

Ocena dorobku twórczego i artystycznego:

Dorobek twórczy i artystyczny mgr Jacka Piotra Bławuta wydaje mi się znaczący artystycznie i zróżnicowany.

Realizowane przez niego filmy, zarówno w roli reżysera, autora scenariusza czy też autora muzyki charakteryzują się wysokim poziomem artystycznym i powstają w gronie znamienitych postaci i kreatorów sztuki.

Sądzę, iż powierzanie panu Bławutowi tych funkcji i zapraszania go do zespołów twórczych stanowi ważne świadectwo jego pozycji na rynku artystycznym w Polsce w omawianej dyscyplinie i co dla mnie także niezwykle istotne, zaświadcza o jego profesjonalizmie.

Łącznie Doktorant zrealizował muzykę lub zdjęcia do ponad osiem filmów w tym między innymi;

2005 – *Kamienie* - zdjęcia

2005 – *Erez z Altaju* – opracowanie muzyczne

2006 – *Ahoj* – zdjęcia

2007 – *Niezwykły lot Boeinga 737* – zdjęcia

2012 – *Wirtualna wojna* – zdjęcia

2022 – *Orzeł. Ostatni patrol* – autor muzyki

2023 – *Night road* - autor muzyki

2024 – *Wszystko ma żyć* - autor muzyki

Jest autorem scenariusza do wielu filmów, w tym

2008 – *Jeszcze nie wieczór*

2023 – *Trembling Giant*

2023 – *Przewinięty do przyszłości*

Oraz wyreżyserował osiem filmów takich jak;

- 2007 – *Aria Diva* (współpraca reżyserska polegająca na reżyserii dzieci)
- 2012 – *Jezioro* – reżyseria (i scenariusz)
- 2012 – *Samotność dźwięku* - reżyseria (i scenariusz)
- 2012 – *W służbie TOPR* – reżyseria
- 2012 – *Ja głuchy* - reżyseria
- 2013 – *Szczeniak* – reżyseria
- 2017 – *How to destroy time machines* - reżyseria (i scenariusz)
- 2018 – *Dzień czekolady* - reżyseria (i scenariusz)

Za wspomniane powyżej osiągnięcia pan Jacek Piotr Bławut otrzymał liczne nagrody i wyróżnienia. Warte przytoczenia są między innymi;

Za film pod tytułem *Jezioro* z 2012 roku:

1. Nagroda za zdjęcia na Grand OFF, Poland 2013.
2. W konkursie Kraków Film Festival, Poland, 2012.

Za film pod tytułem *Samotność dźwięku* z 2012 roku:

1. Krakowski Festiwal Filmowy - Konkurs Krajowy - Nagroda Główna "Srebrny Lajkonik" dla najlepszego filmu dokumentalnego, Poland, 2012.
2. Międzynarodowy Festiwal Filmowy Off Cinema - Wyróżnienie, Poland, 2012.
3. Międzynarodowy Festiwal Sztuki Autorów Zdjęć Filmowych Camerimage - Nagroda Specjalna w Konkursie Krótkometrażowych Filmów Dokumentalnych, Poland, 2012.
4. W konkursie Festiwalu Debiutów "Młodzi i Film", Poland, 2012.
5. W konkursie Polskich Filmów Krótkometrażowych Nowe Horyzonty, Poland, 2013.
6. W konkursie Festiwal Mediów "Człowiek w zagrożeniu", Poland, 2013.

Za film pod tytułem *How to destroy time machines* z roku 2016:

1. W konkursie Krótkometrażowych Filmów Dokumentalnych Camerimage, Poland, 2016.
2. W konkursie DOK Leipzig, Germany, 2017.
3. W konkursie Krakow Film Festival, Poland, 2017.
4. W selekcji Millennium Docs Against Gravity, Poland, 2017.
5. W konkursie Docudays UA, Ukraine, 2018.
6. W selekcji MakeDox, Macedonia, 2018
7. W selekcji Mediawave IFF, Hungary, 2019.
8. Najlepsze dokumenty 2017 roku według portalu CULTURE.PL.

Nagrody za film *Dzień czekolady* omówię w części recenzji poświęconej dziełu doktorskiemu.

Wskazane nagrody i wyróżnienia stanowią niejako weryfikację działań artystycznych Doktoranta, nie tylko na poziomie polskim i środowiskowym, ale ze względu na ich rangę i umiędzynarodowienie; znacz nie szerszym.

Na podstawie przytoczonych w odniesieniu do dostarczonej dokumentacji faktów, ilości oraz poziomu artystycznego zrealizowanych przez Doktoranta prac oraz aktywności zawodowej oceniam niezwykle wysoko dorobek artystyczny mgr Jacka Piotra Bławuta i stwierdzam, że stanowi doskonałe tło do rozpatrywania i recenzji samej realizacji doktorskiej.

Ocena rozprawy i pracy doktorskiej:

Przechodząc do zasadniczej części niniejszej recenzji, należy podkreślić, że praca doktorska mgr Jacka Piotra Bławuta, której promotorem jest prof. dr hab. Zbigniew Wichlacz, składa się z części teoretycznej oraz dzieła praktycznego.

Część teoretyczna to rozprawa zatytułowana: *„Anime” a aktorski film fabularny – adaptacja form wizualnych i narracyjnych. Analiza „Dnia Czekolady” w oparciu o inspirację kinem „anime”*. Tekst podzielony jest na cztery główne rozdziały:

- Część I – *Film japoński oraz „anime” – zarys historyczny,*
- Część II – *Analiza formy wizualnej w japońskim filmie animowanym,*
- Część III – *Kino japońskie a kino europejskie – studium kontrastu,*
- Część IV – *„Dzień Czekolady” jako propozycja autorskiego kina dla młodego widza inspirowanego stylistyką „anime”.*

Dodatkowo zawiera: *Wstęp, Zakończenie, Filmografię oraz Bibliografię*. Całość liczy 128 ponumerowanych stron i została załączona do dokumentacji w formie wydrukowanej i oprawionej.

Na wstępie warto podkreślić wyjątkowo wysoką wartość analityczną pracy, precyzyjne odniesienia do poruszanych zagadnień, klarowną i konsekwentną strukturę, a także jej szeroki zakres. Jest to szczególnie istotne w przypadku opracowania, które porównuje dwie odmienne stylistyki obrazu filmowego – zarówno w kontekście tradycji wizualnych (Japonia vs. Europa), jak i technologicznych (animacja vs. film aktorski). Wnikliwe przedstawienie założeń, doświadczeń oraz narracyjnych koncepcji stanowi dużą wartość tej rozprawy.

Bardzo trafnie o funkcji i znaczeniu pracy teoretycznej w procesie twórczym pisze sam Autor we wstępie do rozprawy:

Niniejsza praca traktuje o kontrastach oraz możliwym dialogu pomiędzy stylistyką kina anime, pochodzącego z Dalekiego Wschodu, a kinem osadzonym w kulturze Zachodu. Praca jest dopełnieniem mojego filmu, jakim jest pełnometrażowy, aktorski film dla młodego widza pod tytułem „Dzień Czekolady” [reż. Jacek Piotr Bławut, 2018], który czerpie inspiracje ze stylistyki filmów animowanych twórców takich jak Hayao Miyazaki, Mamoru Hosoda czy Makoto Shinkai.

(Dysertacja doktorska mgr Jacka Piotra Bławuta, str. 4)

Całość opracowania doskonale wspomaga recenzję pracy praktycznej. Jest to tekst napisany z pełną świadomością odniesień kulturowych, wizualnych i technologicznych, a także historii omawianych gatunków filmowych. Co jednak najważniejsze, rozprawa odzwierciedla głębokie zaangażowanie Autora w analizę narracji wizualnej – zarówno w odniesieniu do jego własnego dzieła praktycznego, jak i do szerokiego kontekstu stylistycznego, z którego czerpie inspiracje.

Autor bardzo trafnie określa cel swojego opracowania. Już we wspomnianym wcześniej wstępie pisze:

Celem niniejszej pracy jest analiza struktury i formy kina powstającego w Japonii oraz sposobu, w jaki poszczególne z tych elementów zostały przełożone na film aktorski. Analizując pod kątem formy wybrane sceny z mojego filmu, opisuję efekty oraz konsekwencje, jakie wiązały się z podjętymi przeze mnie decyzjami w trakcie realizacji projektu.

(Dysertacja doktorska mgra Jacka Piotra Bławuta, str. 4)

W pierwszym rozdziale Autor skupił się na historycznym zarysie japońskiej kinematografii. To istotny element zarówno w kontekście pisemnego komentarza, jak i oryginalnego dokonania artystycznego załączonego przez Doktoranta. Przedstawienie tego tła świadczy o szerokiej wiedzy teoretycznej Bławuta w zakresie sztuki filmowej. W ramach tego rozdziału przywołane zostały początki kina japońskiego oraz sylwetki najważniejszych twórców z nim związanych. Ponieważ w *Dniu Czekolady* Doktorant czerpał inspiracje przede wszystkim ze stylistyki anime, naturalnym wydaje się również poświęcenie uwagi historii japońskiej animacji.

W drugim rozdziale poddano analizie kluczowe elementy formy wizualnej w anime. Ta część jest niezwykle istotna, gdyż pozwala zrozumieć, w jaki sposób stylistyka dalekiego wschodu została przełożona na film fabularny, jakim jest *Dzień Czekolady*.

Rozdział trzeci koncentruje się na różnicach między kulturą wschodu i zachodu. Autor, z dużym wyczuciem, podkreśla kontrasty widoczne zarówno w tematyce opowiadanych historii, jak i w stosowanych formach narracji wizualnej.

Ostatni, czwarty rozdział – moim zdaniem najistotniejszy z perspektywy odbioru dzieła doktorskiego i jego oceny – poświęcony jest analizie wizualnej *Dnia Czekolady*. Doktorant skupia się tu na elementach strukturalnych i formalnych swojego filmu, wskazując konkretne inspiracje czerpane z kultury Japonii.

Podsumowując, w swojej dysertacji Autor przeprowadza szczegółową analizę narracji i konstrukcji opowieści w kontekście różnic między europejskim filmem fabularnym a japońską animacją. Część teoretyczna, stanowiąca pisemny komentarz do pracy praktycznej, jest w pełni rozwiniętym i wyczerpującym zapleczem myślowym. Umożliwia nie tylko pełne zrozumienie decyzji artystycznych Doktoranta, ale także stanowi solidną podstawę do przygotowania niniejszej recenzji.

Pisemny komentarz do dzieła doktorskiego spełnia wszystkie wymagania stawiane pracy doktorskiej. Poszczególne rozdziały prowadzą czytelnika przez kwestie związane z tradycją historyczną, filozofią obrazu oraz kulturowym kontekstem, w jakim funkcjonuje dzieło Doktoranta.

Na tej podstawie mogę stwierdzić, że dysertacja jednoznacznie dowodzi umiejętności samodzielnego prowadzenia pracy artystycznej przez mgra Jacka Piotra Bławutę w dyscyplinie sztuki filmowej i teatralnej. Co więcej, możliwość niemal bezpośredniego kontaktu z myślą Doktoranta – szczególnie w czwartej części rozprawy, w której poszczególne kadry z filmu są cytowane i szczegółowo omawiane – potwierdza jego dojrzałość twórczą oraz świadome podejście do procesu kreacyjnego.

Refleksje, którymi Autor dzieli się z odbiorcą, są analityczne, wrażliwe i pogłębione. Tworzą spójną i logiczną całość, trafnie potwierdzając zastosowane w filmie *Dzień Czekolady* rozwiązania narracyjne i wizualne.

Zdolność analizy i samoświadomości twórczej stanowi jedną z największych wartości całej przedstawionej pracy. Całość wskazuje na pełną drogę, jaką przeszedł mgr Jacek Piotr Bławuta – zarówno w kontekście świadomości myśli badawczej w obrębie poruszanego problemu artystycznego, jak i zrozumienia mechanizmów rządzących strukturą obrazu filmowego.

Aby lepiej zrozumieć istotę badań i analiz twórczych Doktoranta, warto przywołać fragment jego dysertacji poświęcony części praktycznej pracy doktorskiej:

Dzień Czekolady jest filmem na podstawie powieści Anny Onichimowskiej pod tym samym tytułem. Książka kierowana jest do młodego czytelnika (6-10 lat) i ma go oswoić z doświadczeniem straty oraz przejściem żałoby. Nie jest to jednak realistyczna opowieść. Pełno tu magii i fantastycznych postaci. Wszystkie nierealistyczne elementy są jednak swego rodzaju projekcją dziecięcej wyobraźni i nie mają potwierdzenia w realnym świecie. Dziesięcioletni Dawid wierzy, że jego nieżyjąca siostra – Zuzia, która rok wcześniej utopiła się w rzece – wraca do niego pod postacią kotki. W wyniku śmierci młodszej siostry rodzice Dawida pozostają w separacji. Dorośli sami nie potrafią przepracować straty córki, a tym bardziej pomóc synowi w przejściu żałoby. Dawid ucieka do świata wyobraźni, próbując w ten sposób poradzić sobie z problemami i odnaleźć odpowiedzi na nurtujące go pytania.

(Dysertacja doktorska mgra Jacka Piotra Bławuty, str. 46)

Część praktyczna doktoratu, czyli film fabularny *Dzień Czekolady*, miał swoją premierę światową 7 lipca 2018 roku. Warto dodać, że dzień ten jest obchodzony jako Światowy Dzień Czekolady.

Jest to polska produkcja o długości 80 minut, wyreżyserowana przez Jacka Piotra Bławutę. Scenariusz napisali Jacek Piotr Bławuta i Anna Onichimowska, a autorem zdjęć jest Radosław Ładczuk. Film odnosi się do siły dziecięcej wyobraźni, zwłaszcza w kontekście wielkich pytań i zagadek, jakie stawia przed nami życie.

Choć *Dzień Czekolady* to film aktorski, zawiera elementy wizualne i narracyjne charakterystyczne dla estetyki anime. Jak wynika z analizy, było to świadome działanie zarówno scenarzysty - reżysera.

Pod względem wizualnym film czerpie inspiracje z realizmu magicznego i baśniowej estetyki, w której codzienność miesza się z fantastyką. To podejście przypomina stylistykę anime, takich jak *Spirited Away* (2001) czy *Mój sąsiad Totoro* (1988), gdzie granica między rzeczywistością a światem wyobraźni bohaterów jest płynna. Podobny efekt w *Dniu Czekolady* osiągnięto poprzez zastosowanie symboliki kolorów i światła – aspektów wizualnych, które w anime często służą do oddania emocji postaci i budowania atmosfery scen. Zabieg ten jest szczególnie widoczny w momentach związanych z magią i baśniowymi stworzeniami.

Dodatkowo, efekty specjalne w filmie nawiązują do rozwiązań animacyjnych znanych z anime. Przykładem jest tajemniczy *Strażnik Czasu* – postać ze świata magii, przedstawiona w sposób stylizowany i umowny, co podkreśla jej niezwykłość.

Inspiracje anime widoczne są także w warstwie narracyjnej, zwłaszcza w motywie podróży do magicznego świata. Podobnie jak w *Podniebnej poczcie Kiki* czy *Spirited Away*, bohaterowie *Dnia Czekolady* trafiają do rzeczywistości rządzącej się odmiennymi zasadami, a ich zadaniem jest odnalezienie się w niej i zaakceptowanie jej reguł. Cała historia prowadzona jest z dziecięcej perspektywy, co przypomina narrację charakterystyczną dla filmów studia Ghibli, w których młodzi bohaterowie odkrywają niezwykle światy i uczą się ważnych lekcji o życiu.

Jednym z kluczowych tematów filmu jest czas – jego nieuchronność, możliwość zatrzymania oraz wpływ na relacje międzyludzkie. Czas jest tu nie tylko elementem narracyjnym, lecz także nośnikiem głębszych refleksji. Dziecięca wrażliwość i wyobraźnia ukazane są jako sposoby radzenia sobie z emocjami, co sprawia, że historia staje się uniwersalna i poruszająca dla widzów w każdym wieku.

Film podejmuje również trudniejsze tematy, takie jak tęsknota, przemijanie oraz umiejętność doceniania chwili, nadając narracji filozoficzną głębię. Aspekt ten uważam za szczególną zaletę Jacka Piotra Bławuta – nie tylko pod względem oryginalności artystycznej filmu, ale także jego zdolności do oddania na ekranie subtelnej gry czasem i jej znaczenia dla młodego widza.

Jednym z najbardziej wyrazistych nawiązań do japońskiej animacji jest scena manipulacji czasem – motyw często pojawiający się w anime, np. w *The Girl Who Leapt Through Time* (2006). W *Dniu Czekolady* eksperymentowanie bohaterów z czasem nie opiera się na spektakularnych efektach CGI, lecz na subtelnych zmianach w otoczeniu, nastroju i tempie akcji. Przemijanie ukazane jest w sposób melancholijny – podobnie jak w wielu filmach anime, gdzie czas stanowi nie tylko fizyczne zjawisko, lecz również element duchowy i filozoficzny.

Dzień Czekolady to film wyróżniający się na tle innych produkcji familijnych dzięki niezwyklej sposobowi opowiadania historii. Jego narracja jest nieliniarna, pełna metafor i symboliki, co nadaje jej oniryczny, poetycki charakter. Postacie drugoplanowe, takie jak wspomniany już *Strażnik Czasu*, przywodzą na myśl archetypiczne figury znane z baśni i mitów, wprowadzając refleksję nad ludzką naturą. Sam strażnik przypomina enigmatycznego

mędrca – postać często spotykaną w japońskich animacjach. Jego tajemniczość, metaforyczne wypowiedzi i niezwykle wygląd przywołują na myśl stylistykę znaną z filmów Hayao Miyazakiego, takich jak *Spirited Away* czy *Laputa: Podniebny zamek*. Sceny z jego udziałem wyróżniają się stylizowaną kompozycją kadru oraz grą światła i cienia. Dodatkowo subtelne efekty wizualne – rozmycia i zwolnione tempo – wzmacniają wrażenie obcowania z animacją fantasy.

Dialogi w filmie, będącym realizacją doktorską, często przybierają poetycką formę, wzmacniając aurę tajemnicy i magii. Takie środki wyrazu od wieków obecne są w bajkach i legendach, także europejskich. Przez pewien czas jednak w głównym nurcie opowieści były marginalizowane jako zbyt „trudne” i „nieprzyjemne”. Produkcje takie jak *Dzień Czekolady* czy bajki jak choćby *Gęś, śmierć i tulipan* oraz *Król i morze* Heinza Janischa przywracają je do świadomości odbiorców, uwrażliwiając młodszą publiczność na świat i jego rytm.

Choć *Dzień Czekolady* jest filmem aktorskim, jego wizualna stylistyka i sposób prowadzenia narracji mają wiele wspólnego z anime, szczególnie z twórczością studia Ghibli oraz innymi tytułami nurtu magicznego realizmu. Baśniowa atmosfera, dziecięca perspektywa i metaforyczna symbolika, połączone z motywem zabawy czasem, sprawiają, że film można odbierać jako bliski stylistyce japońskiej animacji – mimo że technicznie nie powstał w tej technice. To kolejny dowód na oryginalność dzieła, wynikająca z unikalnego połączenia realizmu z baśniową fantastyką, subtelnej estetyki wizualnej oraz nietypowego podejścia do narracji. Produkcja wyróżnia się, oferując widzom refleksyjną, wielopoziomową opowieść o czasie, dziecięcej wyobraźni i emocjach. Fantastyczne elementy subtelnie przenikają rzeczywistość bohaterów, nie dominując nad nią, lecz stając się jej naturalną częścią. Dzięki temu granica między światem realnym a wyobraźnią pozostaje płynna, co wzmacnia oniryczny charakter historii.

Istotną rolę w budowaniu unikalnej atmosfery odgrywa warstwa wizualna. Reżyser, we współpracy z operatorem, często stosuje kamerę subiektywną, ukazując świat z perspektywy dziecka. Dzięki temu zwyczajne detale nabierają niezwykłości. Starannie dobrana kolorystyka i scenografia podkreślają emocjonalne stany bohaterów – światło, cienie i ciepłe barwy budują klimat tajemnicy i magii. Efekty specjalne oraz charakteryzacja, jak w przypadku postaci *Strażnika Czasu*, są stonowane i stylizowane, przypominając ilustracje z książek bardziej niż klasyczne widowiska fantasy.

To kolejna zaleta omawianego obrazu, wyróżnia się kameralnością i artystycznym językiem narracji. Nie podąża za hollywoodzkimi schematami, lecz tworzy własną, bardziej intymną i literacką formę opowieści. Można w nim dostrzec inspiracje literaturą dziecięcą o głębszym przesłaniu, taką jak twórczość Tove Jansson, Michaela Ende’go czy wspomnianego Heinza Janischa.

Wpływy anime można dostrzec również w scenie przejścia bohaterów między rzeczywistością a światem magii. Delikatna zmiana kolorystyki, płynne ruchy kamery oraz subtelne efekty świetlne przypominają sposób, w jaki w japońskich animacjach przedstawia się światy równoległe. Podobne koncepcje można znaleźć w *Spirited Away* czy *Ruchomym zamku Hauru*, gdzie momenty transformacji są jednocześnie tajemnicze i pełne wizualnej poezji.

Ostatnim elementem zbliżającym *Dzień Czekolady* do stylistyki anime który chciałbym omówić jest sposób ukazania dziecięcej wrażliwości i emocji. W japońskich animacjach często stosuje się wizualne metafory zamiast dosłownych dialogów do wyrażania uczuć bohaterów. Podobnie jest w omawianym filmie – emocje dzieci, takie jak tęsknota, radość czy smutek, zostają przedstawione poprzez detale otoczenia, symbolikę przedmiotów i atmosferę scen. Kamera często koncentruje się na oczach postaci, co jest charakterystycznym zabiegiem w anime, gdzie spojrzenie bohatera może wyrażać więcej niż słowa.

Dzień Czekolady to w moim przekonaniu wyjątkowe dokonanie artystyczne, łączące elementy baśni, realizmu magicznego i inspiracji anime w spójną, poetycką całość. Film nie tylko oferuje niezwykle wizualną estetykę i przemyślaną narrację, lecz także angażuje emocjonalnie, skłaniając widza do refleksji nad upływem czasu, dziecięcą wyobraźnią i nieuchwytną magią codzienności.

Reasumując, należy stwierdzić, że przedstawiona rozprawa doktorska w pełni prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną pana mgra Jacka Piotra Bławuta w dyscyplinie sztuki filmowe i teatralne.

Ponad to wydaje mi się, że w pełni udało mi się uzasadnić, iż omawiana rozprawa doktorska w postaci filmu fabularnego *Dzień czekolady* i towarzyszący mu komentarz pisemny bez wątpienia wykazują umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy artystycznej przez doktoranta.

Jestem przekonany, że przywołane przeze mnie przykłady i przeprowadzona analiza rozprawy doktorskiej potwierdza, iż stanowi ona oryginalne rozwiązanie problemu artystycznego.

Przytoczone przeze mnie argumenty zdają się potwierdzać liczne nagrody i wyróżnienia, które otrzymał film *Dzień czekolady*:

1. Nagroda im. Krzysztofa Kieślowskiego dla Najlepszego Scenariusza Europy Środkowej w programie ScriptEast, Cannes, 2010.
2. Nagroda Jury Nauczycieli - Najlepszy film pełnometrażowy dla dzieci - MFF Młodego Widza Ale Kino!, Poland, 2018.
3. Nagroda "Inis" za innowację i oryginalność - FIFEM Festival International du Film pour Enfants de Montréal, Canada, 2019.
4. Nagroda dla najlepszego filmu pełnometrażowego - BUZZ IFF International Film Festival, Romania, 2020.
5. W konkursie PÖFF Tallinn Film Festival, Estonia, 2018.
6. W konkursie „Inne Spojrzenie” na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni, Poland, 2018.
7. W konkursie Pełnometrażowych Debiutów Fabularnych "Młodzi i Film", Poland, 2018.
8. W konkursie Zero Plus International Children's and Youth Film Festival, Russia, 2020
9. W selekcji First Look Locarno Film Festival, Switzerland, 2016.
10. W selekcji Schlingel Film Festival, Germany, 2019.
11. W selekcji Busan International Kids and Youth Film Festival, South Korea, 2019.
12. W selekcji Cinekid Screening Club, Dutch, 2020

Konkluzja:

Biorąc pod uwagę przytoczone fakty, podlegającą ocenie samą rozprawę doktorską, czyli dzieło w postaci zdjęć do filmu fabularnego *Dzień czekolady* i pisemny komentarz do tej pracy w formie dysertacji mgr Jacka Piotra Bławuta, stanowiące oryginalne rozwiązanie problemu artystycznego, stwierdzam, iż spełnia on wymagania określone w Ustawie Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce z dn. 20 lipca 2018r. art. 186 i 187.i w pełni zasługuje na uzyskanie stopnia doktora w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuk filmowych i teatralnych.

A handwritten signature in blue ink, consisting of stylized, flowing letters that appear to read 'J. Bławuta'.